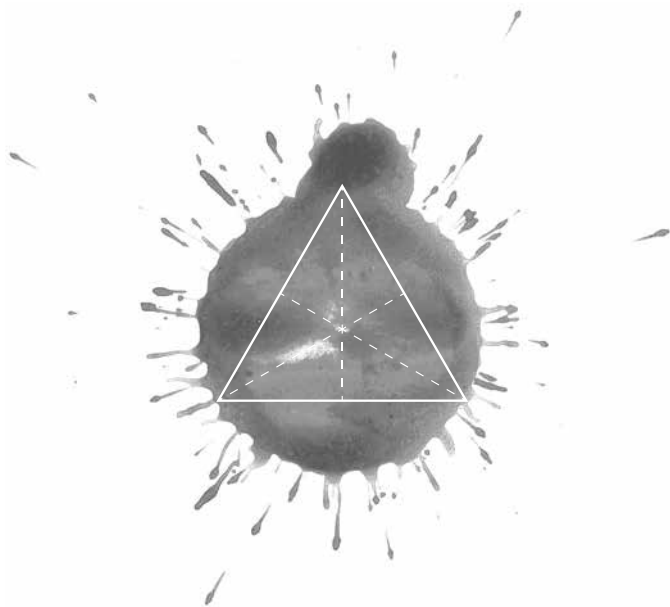

Anna Kollárová
Pevný bod

1

Stál som blízko koľajníc a čakal som na prichádzajúci vlak. V tej chvíli som bol skalopevne presvedčený o tom, že to musím urobiť. V duchu som si neustále opakoval: „Môj život už nemá zmysel. Chcem s ním skoncovať. Už nevládzem niesť jeho ťarchu. Z tejto mojej životnej traumy ma už môže vyslobodiť len smrť.“ Pripadal som si ako zmyslov zbavený. Už som ani nerozoznal, čo z toho, čo sa deje v mojom vnútri, je pravda a čo nie. Najsilnejším pocitom však bola nahromadená zlosť. Bola ako tlejúca sopka, ktorá už-už začne chrliť lávu hnevu pre všetku nespravodlivosť, ktorej sa mi dostalo od života. Ten sa ma nepýtal na nič, len ma jednoducho zrazil k zemi. Postupne mi uštedroval jeden úder za druhým až do chvíle, keď som sa už z toho nedokázal spamätať.

Vo vrecku nohavíc som pocítil vibračné zvonenie mobilu a celým telom mi trhlo, ako pri zásahu elektrickým prúdom. Mobil som vypol bez toho, aby som sa pozrel na displej. Cítil som veľkú únavu a minúty čakania

7

zmiešané so strachom ma úplne paralyzovali. Vlak sa o chvíľu prirútil a v momente, keď už bol celkom blízko a priblížila sa moja chvíľa, niekto ma mocne chytil za rameno, a tak pretrhol tok mojich samovražedných myšlienok. Do rachotu vlaku zároveň zaznel láskavý hlas neznámeho muža:

- Nerob to, brat môj.

Tie slová sa mi vryli do zúboženej mysle. Otočil som sa a v slabom osvetlení stanice som zazrel staršieho štíhleho muža s plavými vlasmi a trochu zdvihnutým pravým ramenom. Nemo sme na seba hľadeli. Moje vnútro zrazu chcelo byť drzé. Najradšej by som mu vmietol do tváre, aby mi dal pokoj, lebo mám chuť jednu mu vraziť. Žiadalo sa mi porušiť všetky spoločenské bontóny, ktoré mi rodičia od malička vštépovali. Negatívne myšlienky boli ako vodoпад bičujúci rany, ktoré ma boleli a neznesiteľne pálili. Cítil som sa vo svojej ľudskej bezmocnosti ako narkoman omámený svojou drogou. Ani neviem, ako dlho sme tam stáli a len tak sa na seba pozerali. Zrazu som pocítil teplo jeho pohľadu, hoci som v tom prítmí nerozoznal farbu jeho očí. Muž mi vzal ruku do svojich rúk a povedal:

- Pod' so mnou. Poviem ti o niekom, kto ťa má veľmi rád, kto ťa miluje.

Prekvapene som na neho hľadel a ani som si neuvedomil, že vlak, na ktorý som čakal, už medzitým odišiel. Bol som zmätený a nedôverčivý. Vôbec som nerozumel neznámemu, ktorý ma držal za ruku, nazval ma bratom a navyše mi tvrdil, že ma niekto miluje. Stál som bez slova, mal som

pocit, že sa nevládzem pohnúť, no môj záchranca pokračoval láskavým hlasom:

- Pod' so mnou.

Ako v mrákotách som kráčať s ním. Prešli sme cez vestibul vlakovkej stanice a vonku mi ponúkol miesto vo svojom aute. Nastúpil som a v hlave sa mi znovu vyrojili myšlienky na to, ako skončovať so životom. Veď situácia, v ktorej som sa ocitol, má len jedno jediné riešenie a tým je smrť. Zázraky sa totiž nekonajú. Keby nebol prišiel tento muž, už by som to mal za sebou. Prečo ma len zachránil? A kde ma vezie? Keby sa mi takáto situácia prihodila predtým, bol by som sa zachoval úplne inak. Myslel by som si, že tento chlap je najskôr gay a určite by som ho od seba odstrčil s poznámkou: „Neotravuj, úchyl, nie som na chlapov.“ No teraz mi bolo všetko jedno. Chcel som dôjsť len do jediného vytúženého cieľa - do temnoty smrti. Auto zrazu zabočilo doľava a zastalo pred kostolom. Najprv som naňho prekvapene hľadel. Môj záchranca vystúpil, obišiel auto, otvoril mi dvere, usmial sa a gestom ruky mi naznačil, aby som ho nasledoval. Zaštrngal kľúčmi a vošli sme do domu, ktorý stál po pravej strane. Bez jediného slova sme prešli chodbou do akejsi kancelárie. Bola malá a jednoducho zariadená. Sadol si za písací stôl a mne ponúkol miesto oproti. Obzeral som sa okolo seba ako dieťa, ktoré sa ocitlo v neznámom prostredí a očami hľadá matku. Na stole bol počítač a vedľa ležalo niekoľko kníh. Vľavo bola knižnica. Vôbec sa mi nechcelo púšťať sa do debaty s týmto mužom. Mal som pocit, že už ani

nepatrím medzi živých a je úplne zbytočné čokoľvek mi hovoriť. Hlavne nech sa ma nesnaží usmerňovať, vychovávať a naplniť mi hlavu nejakými nezmyslami. Čo nevidí, že som úplne zničený? Čo nevidí, že nedokážem zvládnuť rolu herca v krutej životnej dráme? Okrem toho som už viac nemal najmenšiu chuť byť pánom „dokonalým“. Veď napokon ani nebolo pre koho. Môj vnútorný hnev vyplaval všetko dobro, čo do mňa s takou láskou vkladali rodičia. Netúžil som po ničom inom, len aby sa mi zahojila obrovská rana na duši. Nemal som síl niekomu niečo dokazovať. Moje vnútro neustále balansovalo na hrane protichodných emócií. Chcel som ujsť, no nevládal som sa ani pohnúť. Cítil som bolesť a uprene som pozeral na zložené ruky muža sediaceho oproti. Vnímal som ich v rôznych farebných odtieňoch. Akoby som vypil priveľa vína, ktoré mi omámilo zmysly. Zrazu som uvidel obrazy svojich blízkych. Prižmúrenými očami som prechádzal po ich obrysoch. V mäkkej temnote som ostrejšie vnímal každý detail, každú krivku, farbu, líniu. Tvary a farby sa pomaly menili na oslňujúce biele svetlo: „Je toto druhá strana?“ Vzápätí som dostal veľký strach, obľial ma studený pot a bleskovo som otvoril oči. Pohľadom som sa zastavil na tvári tajomného muža. Až vtedy som si všimol jeho blankytné oči pripomínajúce letnú oblohu. Skúmavo ich vpíjal do mojich a s úsmevom povedal:

- Len pokoj, brat môj.

V tej chvíli som pocítil silu jeho pohľadu. Sálala z neho vyrovnanosť, pokoj a láska. V mojom rozkolísanom živote,

s ktorým som chcel práve skončiť, zrazu skrsla akási nádej. Sedel som zoči-voči niekomu, kto naštrbil celý môj plán, a ja som sa bez výhrad podriadil jeho vôli. Hlavou mi preleteli posledné roky môjho života, najmä obdobie, keď sa mi zrútil svet. Môj malý, osobný svet a ja som stratil pevnú pôdu pod nohami. Tajomný muž sa na mňa usmieval a odrazu mi položil otázku:

- Nechcel by si sa podeliť o svoj životný príbeh?

Zvuk jeho slov mizol, strácal sa za imaginárnou stenou mojich privretých očí, v ktorých som zadržoval slzy. Neodpovedal som na otázku, a preto po malej pauze pokračoval:

- Som si istý, že spoločne nájdeme riešenie. No a ty, drahý môj brat, nájdeš stratenú rovnováhu.

Jeho slová ku mne zostupovali ako mihotajúci sa hviezdny svit. Jeho úprimné oči mi boli také blízke, akoby som ich poznal celý život. Sálalo z nich teplo, ako keď slnko prežiarí temný mrak. Mal som pocit, že mi jeho vlúdny a šlachetný pohľad s jemným úsmevom preniká dovnútra. Znova bol zo mňa malý chlapec, ktorý nikdy nesklamal svojich rodičov, ktorý sa snažil plniť ich sny, ktorý potláčal každú vnútornú vzburu. Ich veľká láska ku mne mala zázračnú moc. V tej chvíli som pocítil nežné matkino pohladenie po líci. Jej štíhle prsty boli ako hodváb. Naklonila sa ku mne a pobožkala ma na čelo. Jasne som vnímal jej vôňu a počul hlas: „Nič sa neboj, synček, ty to zvládneš!“ Jej pohľad žiaril a mňa unášal do sveta detských nádejí a snov. Trvalo to len malú chvíľu. Zadíval som sa

do okna. Črtali sa v ňom chvejúce sa obrisy mojej tváre, ktoré ma zneisťovali a desili. Sledoval som tvár, ktorá sa odrazu menila na pár láskavých a hlbokých očí. Hľadel som do nich a oni mi tichým tónom šepkali: „Vydaj sa s nami na púť svojím životom a nájdeš stratenú rovnováhu.“ Podvedome som tým očiam odpovedal: „Nevládzem. Je vo mne toľko bolesti, že by som o nej mohol napísať dizertačnú prácu.“ No oči sa nevzdávali a šepkali: „Aspoň sa o to pokús. Vydaj sa na cestu svojím životom. Nedovoľ, aby tá bolesť zadusila.“ Všetko mi to pripadalo ako teologická záhada. Akási pomoc a útecha človeku v núdzi. Úzkosť, ktorú som vnímal, pomaly odchádzala, podriadená tomu, čo som cítil, a zároveň pohľadu muža sediaceho oproti mne. V tej chvíli som začal nahlas rozpriadať pavučinu svojho života:

- Až do dnešného dňa som býval v hlavnom meste. Ten zúfalý čin, pre ktorý som sa dnes odhodlal, som tam však nedokázal spáchať. Nasadol som preto na prvý autobus a ten išiel náhodou sem, do vášho mesta.

V ústach som mal sucho a oddrhal som. Môj záchranca vstal, nalial mi pohár minerálky a položil ho predo mňa. Vypil som ho na dúšok.

- Ďakujem pekne.

- Niet za čo, - usmial sa a dolial minerálku do pohára.

Zhlboka som sa nadýchol a pocítil som veľkú túžbu vydať svedectvo o svojom živote tomuto neznámemu mužovi, ktorý mi zachránil život a správa sa ku mne, akoby bol naozaj môj brat. A tak som pokračoval: